

SOUČKOVÁ, Marta (ed.): K POETOLOGICKÝM A AXIOLOGICKÝM ASPEKTOM SLOVENSKEJ LITERATÚRY PO ROKU 2000 IV.

Prešov : Filozofická fakulta Prešovskej univerzity v Prešove, 2017. 423 s.

Ľubica Hroncová

Zborník materiálov zo štvrtej medzinárodnej vedeckej konferencie, konanej 12. – 13. novembra 2015 na FF PU v Prešove pozostáva z 33 metodologických, teoretických a interpretačných štúdií. Na 423 stranách prináša množstvo nových odborných informácií z oblasti poézie, prózy, drámy, literatúry pre deti a mládež, hudby aj filmu od autorov pôsobiacich nielen na slovenskej, ale aj na poľskej univerzitnej pôde.

Úvodným článkom *Konceptualizmy v slovenskej poézii (Medzi umeleckým experimentom, zábavou a marketingom)* upriamuje Jaroslav Šrank pozornosť na literárny konceptualizmus v súčasnej slovenskej poézii, ktorý rozdeľuje na tri časti. Prvú zložku podľa neho predstavuje aktualizovanie starších tvorivých iniciatív, ich presahy do prítomnosti v réžii samotných pôvodných aktérov v podobe edično-vydavateľského sprístupňovania diel staršieho dátá, druhú tvorí konceptuálne ladená tvorba, fragmenty tvorby autoriek a autorov, ktorí sa etablovali na prelome osemdesiatych a deväťdesiatych rokov a sú v našej poézii prítomní podnes, a treťou podobou konceptualizmov sú príspevky autorov, ktorí vstúpili do diania po roku 2000. V kontexte konceptualizmu hovorí o dematerializácii ako o jednej z tých kategórií, ktorá je v literárnom kontexte založená na deverbilizácii, teda v zanechaní konvencií verbálneho jazyka a v prijatí konvencií iných komunikačných prostriedkov. Zameriava sa tiež na hraničné a hybridné javy, ako sú kon-

ceptualistické postupy v bežnej literatúre, kreativitu typickú pre národnú kultúru a na niektoré stratégie obchodovania s knihami. Marina Šimáková Speváková v príspevku *Teória intertextuality Dubravky Oraičovej Toličovej a možnosti jej uplatnenia v slovenských textoch* prezentuje koncept citovateľnosti, ktorý opísala D. Oraičová Toličová vo svojej monografii *Teória citatnosti* 1990, sleduje ju v širšom kontexte iných intertextuálnych pojmov s ohľadom na možnú aplikáciu v textovej analýze. Všíma si klasifikáciu a systematizáciu citačných vzťahov, ktoré Oraičová Toličová analyzovala ako špeciálny typ intertextuality v konkrétnych dielach moderných a postmoderných chorvátskych a svetových autorov, tiež pri analýze slovenských autorov v Srbsku, keď použila klasifikáciu citačných vzťahov na základe viacerých kritérií (citačné signály, podobnosti citácií a prototextov, ako aj rôzne typy prototextov). Autorka uvádza, že klasifikácia intertextuálnych vzťahov pomáha identifikovať funkcie medzipriestorových vzťahov, ako aj odhaliť sémantické procesy v literatúre, čo vedie k presnejším hraniciam intertextuality ako termínu v literárnej teórii. Podobnej tematike sa venuje Lucia Strapáčová v stati *Intertextuálne hýrenie Petra Macsovskeho*. Literárne postupy predstaviteľa experimentálne-dekonštruktívnej línie slovenskej poézie Petra Macsovskeho označuje za intertextuálne, tvrdí, že autor pri svojej tvorbe siaha na odkazy z vedy, umenia,

406 alchýmie, ezoterizmu, nadväzuje na výtvarné, architektonické, filmové a hudobné artefakty. Macsovsky pracuje s citátmi a narážkami, v mnohých prípadoch len encyklopedicky usporadúva odkazy, čo podľa autorky znižuje a oslabuje exotizáciu textu. Text Martina Benikovského *Spirituálno-reflexívny obrat v tvorbe Michala Habaja* sa zaoberá otázkou duchovného obratu v posledných dvoch knihách Michala Habaja. Ponúka typológiu jeho poézie (cvičenie poézie, mystifikujúcu poéziu, duchovnú poéziu), sprostredkovanie nových duchovných vplyvov, ktoré M. Habaj spracováva technikou opakovania a produkcie duchovných symbolov, ako je modlitba, rozdiel medzi jej dennou a večernou formou či model náboženskej viery. Anna Valcerová príspevkom *Priestor v súčasnej poézii. Na okraj antológie Krajina vo mne* (2015) Rudolf Jurolek: *Poznámky na kraj* dokumentuje spojenie autorovej poetiky s jeho predchádzajúcimi dielami, ktoré sú založené na pokusoch o generalizáciu, na zobrazeniach vyjadrených pomocou synekdochy, ale aj snahou o antropomorfizáciu. Upozorňuje na návrat autora k jeho literárnym začiatkom, ako aj na rozšírenie priestoru v jeho poézii z hľadiska prírodného, ale aj mestského prostredia. Intertextualitu, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou Jurolekových intelektuálnych diel, považuje v prípadoch, keď má priame spojenie s prehodnotením zobrazenia, za kvalitnú, v iných ju vníma ako menej organickú, čo je spôsobené rozdielnosťou kvalitatívnej a kvantitatívnej povahy autora. Jana Juhásová v článku *Výtvarná vnímanosť Rudolfa Juroleka* vníma autora ako básnika, u ktorého sa vytvárajú vzťahy medzi procesmi vedomia a celkovým vnímaným svetom. V jeho tvorbe nachádza využívanie princípov postimpresionistického výtvarného umenia, ktoré kladie dôraz na kompozičnú výstavbu obrazu a vytváranie napätia v umeleckých formách, uvoľňujúc tak emotívne významy. Jemné umenie spojené s básnickým ekonomickým jazykovým prejavom je dôležitým zdrojom estetických, intelektuálnych i duchovných impulzov. Kritická reflexia Dereka Rebra *Ambícia pochovaná realizáciou* je zame-

raná na poéziu mladej slovenskej autorky Lucie Bizarretovej, v ktorej vysvetľuje, prečo napriek zaujímavej téme odtabuizovania homosexuality v literatúre, v prípade, ak chýba estetická kvalita a komplexnosť semiotiky, samotný úmysel nestačí na vytvorenie „dobrej poézie“. Upozorňuje na nedostatok nápaditosti, nadbytok klíšé a úzkoprských reflexií a paradoxne veľa predsudkov o rodovej a queer identite. Porovnáva pritom autorskú poéziu s poetologicky a sémanticky cennejšími a relevantnejšími textami autorov, ktorí sa snažia prelomiť (nielen) rodové stereotypy. Odborná práca Kataríny Hrabčákovej *K tematizovaniu materstva v poézii Lýdie Vadkerti-Gavorníkovej a Márie Ferenčuhovej* analyzuje jednotlivé modifikácie témy materstva a sociálnej úlohy matky v poézii minulosti a v poézii napísanej súčasnými slovenskými autorkami. Dôraz je kladený na analýzu materstva ako intímneho a spoločenského fenoménu v poézii Lýdie Vadkerti-Gavorníkovej a Márie Ferenčuhovej. Tému materstva v poézii Vadkerti-Gavorníkovej si autorka všima v básnických zbierkach *Pohromnice, Kameň a džbán a Trvanie*. Z tvorby Márie Ferenčuhovej v analýze uvádza knihy *Princíp neistoty* a *Ohrozený druh*. Práca sa zaoberá vzťahom ženského lyrického subjektu k vlastnému telu aj k telu dieťaťa. Problematika zobrazovania rôznych typov materstva v poézii žien v premenách času si podľa autorky štúdie vyžaduje potrebu ďalšej analýzy tejto témy. Umelecké dielo a najmä lyrickú báseň ako autentický kognitívny výraz, ktorý je úzko spätý s vedeckým poznaním a filozofiou definuje Juraj Briškár v stati *Báseň ako experiment so sebou samým* (Luboš Bedzák – *Pohreb andulky a iné udalosti dňa*). Na základe interpretácie básne Jantár zdôrazňuje experimentálnu povahu poézie a možnosť básne pristúpiť k vlastnému životu človeka v priestore, ktorý je charakteristický pre nezúčastneného pozorovateľa a súčasne s intenzívnym záujmom niekoho, kto je aktívnym účastníkom. V štúdiu *Textologická analýza troch variantov básne I. Štrpku Vietor mojich vlasov. Tajné kopije* sa Veronika Rácová zaoberá problematikou textu-

vých variácií básne Ivana Štrpku Vietor mojich vlasov. Tajné kopije, ktoré boli publikované v roku 1965 v literárnom časopise *Slovenské pohľady*, potom ako súčasť Štrpkovho básnického debutu *Krátke detstvo kopijníkov* v roku 1969 a opäť v roku 2008 vo zväzku *Básne I. Rácová skúma textologické porovnanie a to, ako zmeny, ktoré Ivan Štrpka robil rôznymi spôsobmi, ovplyvnili sémantiku a interpretáciu jeho poézie*. Eva Urbanová v príspevku *Zlata Solivajsová v (ne)čase mlčania (poznámky k vývinu poézie Zlaty Solivajsovej)* primárne charakterizuje Zlatu Solivajsovú ako autorku literatúry pre deti, ktorej z politických dôvodov (po zverejnení a následnom „vyrazení“ rozprávkovej knihy *Kľúč od každých dverí*) nebolo dovolené publikovať. Príspevok sa zaoberá zbierkami básní, ktoré boli publikované po roku 1989: *Pierko po pierku* (1992) a *Ucho ihly* (2002), avšak poézia Zlaty Solivajsovej je v texte hodnotená aj podľa jej zbierok zo šesťdesiatych rokov s dôrazom na literárno-historické a estetické kritériá. Článok Lubomíra Machalu *Debutanti medzi finalistami (nad prvotinami Richarda Pupalu a Petra Balka)* je koncipovaný ako analyticko-interpretáčna kritická úvaha o dvoch prozaických debutoch, ktoré autor vybral spomedzi desiatich finalistov literárneho ocenenia Anasoft Litera 2015. Autor píše, že poviedka Richarda Pupalu s názvom *Návštevy* ukazuje vysokú úroveň literárneho remesla a nesie charakteristické vlastnosti skutočného umenia, ako je dojímavosť, presvedčivosť a estetická sugestivita. Na druhej strane debut Petra Balka *Vtedy v Lošonci* posudzuje ako literárne nedostatočný, poukazujúc na autorovu nedisciplinovanosť, nedbalosť, zúfalé úsilie o humornosť a emocionálnu nadsadenosť a neoriginálnosť tematickej schémy. Interpretáčny a hodnotiaci pohľad na vyššie spomenuté súčasné prozaické debuty poskytuje aj Pavol Markovič v odbornom texte *Detstvo a mesto (K dvom súčasným debutom: Návštevy Richarda Pupalu a Vtedy v Lošonci Petra Balka)*, ktorý ich chápe ako súčasť rozvíjajúcej sa oblasti žánrov zobrazujúcich vývoj subjektu ako bildungsfragmenty. Do popredia sa v jeho interpretácii dostali slová

„mesto“ a najmä „detstvo“, ktoré autor v životnom a literárnom kontexte považuje za úzko prepojené pojmy. V stati *Limity fikcie k Kruštúfkovej novele Ema a smrťihlav* sa Jana Pátková zamýšľa nad témou holokaustu, typologicky známym a často používaným sujetom, nad formou spracovania témy v ponovembrovom období, o spôsobe ako hovoriť o traume 20. storočia, keďže fiktívne príbehy o holokauste v súčasnej literatúre sú veľmi odlišné. Autori nepoukazujú na skutočné historické svedectvo, ale skôr na limity reprezentované autorskou stratégiou v takýchto historických fikciách, čo je prípad Krištúfkovho románu *Ema a smrťihlav*. J. Pátková sa zamýšľa nad tým, že čitateľ vníma text ako vyhlásenie o solidarite s obvyčajnými ľuďmi. Rozprávanie je podľa nej založené skôr na psychológii charakterov než na zdôraznení historickej udalosti, ktorá bez hlbšieho zdôrazňovania symbolizácie židovského osudu vyjadruje túžbu po estetickej aktualizácii. Karol Csiba v príspevku *Tri knihy Petry Krištúfka (Dom hluchého, Atlas zabúdania a Ema a smrťihlav)* uvažuje o prózach Petra Krištúfka, ktoré sú opísané prostredníctvom ich jednoznačného historického a spoločenského zámeru. Autor konštatuje, že na základe toho vznikajú viaceré problémy, ktoré odzrkadľujú vzťah medzi rozprávaním a históriou alebo vzťah medzi autorom historickej prózy a historikom. Jedným z kľúčov, ktoré sa dotýkajú tohto vzťahu, je podľa neho analýza vnútornej štruktúry literárneho diela spojeného s osobou autora. Z hľadiska troch analyzovaných prieskumov je zrejmé, že povaha historických faktov, ktoré vstupujú do literárnej fikcie, sa v tejto perspektíve mení a nie sú viazané faktami. Pohľad Rafaľa Majereka v reflexii *Zagadnienie płci i seksualności w prozie Michaeli Rosovej* je zameraný na spôsob prezentovania pohlavia a sexuality v novele Michaely Rosovej *Dandy*. Zamýšľa sa nad jej hlavnými postavami, analyzuje vzťahy medzi mužskými protagonistami a tradíciou dandizmu, uvažuje o spôsobe, akým ženy chápu svoje pohlavie, a príčinách sadomasochistického sexuálneho správania. Vzťahy založené na princípe dominancie a submisivity,

408 opísané v interpretácii, sú podľa autora výsledkom traumatických skúseností z detstva a neschopnosti vytvárať vzťahy založené na dôvere a rešpektovaní integrity iného človeka. Zuzana Ištvánfyová sa v predložennom texte *Identita naša každodenná (Irena Brežná: Nevďačná cudzinka)* zaoberá konceptom identity v najnovšej próze Ireny Brežnej, ktorá svoje romány, novely a reportáže písala vo Švajčiarsku, kde žila od roku 1968 z dôvodu emigrácie svojej rodiny. Analyzuje vysoko autobiografický text niekoľkých rozlišujúcich „ja“. Téma migrácie a rôzne problémy so zvykaním na rozdiely medzi starým a novým, „nami“ a „nimi“ je prezentovaná ako plodný materiál hlbokého sociologického a filozofického pohľadu Ireny Brežnej. *Postrumatické rozprávanie v prózach Ivany Gibovej a Slavenky Drakulić* Gabriela Lukáča analyzuje traumy v interdisciplinárnej perspektíve a zavádza pojem „traumatický príbeh“ v slovenskom literárnom prejave. Hlavnými zdrojmi autorskej typológie sú štúdie Astrid Erilovej, Alexandra Kratochvíla, Cathy Caruthovej a Alana Gibbsa. Druhá časť štúdie poskytuje analýzu dvoch textov beletrie, prvá je napísaná slovenskou autorkou Ivanou Gibovou, ktorej text autor označuje ako posttraumatické rozprávanie v pravom zmysle slova. Výkladom románu *Slavenky Drakulićovej* štúdia nadobúda charakter širšej komparatívnej perspektívy. Príspevok Laury Petraššovitšovej *Stačí to, čo môže vidieť každý (K poetike textov Juraja Briškára)* sa zaoberá poetikou súčasného slovenského autora, esejistu a literárneho vedca Juraja Briškára. Autorka venuje pozornosť výkladu jeho textov, ktorý je založený na aspektoch psychoanalytickej metódy E. Fromma, na terapeutickú silu literatúry a jej schopnosti vylietčiť súčasnú chorobu životného štýlu – neschopnosť človeka znášať svoju prítomnosť. Lucia Cifranicová sa v štúdiu *Kompozičné špecifiká prózy Rudolfa Dobiáša Múr, ktorý popravili* zaoberá vysokou figurálnou úrovňou umeleckého prejavu v texte, pričom škála obrazného spracovania aktuálnosti a konkrétnosti, gnómickejši či všeobecnosti umeleckej výpovede je v ňom pomerne široká.

Predpokladá, že vysoký stupeň obraznosti prozaického textu R. Dobiáša je podmienený práve spôsobom jeho kompozičnej výstavby. Milan Kendra v príspevku *Výrazové a významové aspekty deformačného tvarovania v próze I. Koleniča Morálne pohodlie* skúma korelácie medzi formálnymi zložkami a sémantickým obsahom, ktoré vyplývajú z čítania a spracovania informácií. Analyzuje techniky, metódy a postupy používané I. Koleničom v jeho fikcii *Morálne pohodlie* s cieľom vysvetliť význam autorovho úmyselného utvárania fiktívneho sveta v dôsledku deformačného tvarovania. V článku *Kto zavraždil Pravdu?* Martin Boszorád tvrdí, že román *Vražda v Slopnej*, ktorý bol napísaný slovenskou autorkou Danielou Kapitáňovou, by sa mal chápať a brať do úvahy nie ako paródia detektívnej beletrie, ale ako metadetektívka vo význame detektívnej fikcie o detektívnej fikcii. Preto sa autor v tomto kontexte snaží odpovedať na dve rozhodujúce, hoci čiastkové otázky, ktoré spájajú autorkin štýl písania a jej zámery, t. j. howdunit (ako to urobil) a whydunit (prečo to urobil). Odborná práca Juraja Malíčka *Slepý chlapec prekladateľom (niekoľko poznámok o slovenskom literárnom splatterpunku)* tematizuje slovenský literárny splatterpunk ako výrazný subžánr v širšom historickom, žánrovom a literárnom vzťahu v kontexte československého fandomu. Príspevok približuje pojem splatterpunk, jeho tematické vymedzenie a miestne špecifiká a identifikuje slovenských autorov, ktorí by mohli s týmto subžánrom nejakým spôsobom súvisieť. Analýza Zoroslava Speváka *Slovenská vojvodinská literatúra pre deti v období 2000 – 2015 (próza)* sa zaoberá vývojom detskej a mládežníckej prózy slovenských spisovateľov vo Vojvodine v rokoch 2000 až 2015. Autor pozoruje, že dané obdobie bolo pre slovenskú detskú literatúru mimoriadne ťažké vzhľadom na politické a ekonomické faktory a pokiaľ ide o prózu, klesol počet autorov, ako aj kvalita publikovaných prác. V tomto období sa v plnej miere vyvinula spisovateľka Mária Kotvášová – Jonášová, ktorú autor považuje za jednu z najvýznamnejších autoriek slovenskej detskej li-

teratúry vo Vojvodine od jej počiatkov. V reflexii *Umeleckou imagináciou odkrývať (nielen) detom problémy života* (Daniel Hevier, Daniel Pastirčák, Ján Milčák) sa autorka Zuzana Stanislavová sústreďuje na interpretácie troch najnovších próz slovenskej detskej prózy. V próze *O kresbe, čo ožila* od Daniela Pastirčáka, si vši- ma úspornosť textu postavenú na minimalistickej metóde autora, na základe ktorej je vykreslený problém vzdávania sa človeka od jeho duchovnej podstaty. V próze Daniela Heviera *Svet zachráni rozprávky* poukazuje na intertextuálne vzťahy k rozprávkam H. C. Andersena a civilizačné nedostatky a ohrozenia ľudských hodnôt. V próze *Starec, ktorý lietal* autora Jána Milčáka, zdôrazňuje harmóniu vzťahov, rovnováhu života a skúsenosti krásy. Zo žánrového hľadiska získali interpretované texty charakteristiku mýtu (Pastirčák), symbolickej rozprávky (Hevier) a lyrickej feérie (Milčák). V príspevku zameranom na problematiku slovenských dramatických médií pre mládež *Na pulze pôvodnej mediálnej drámy pre mládež (rok 2014)* sa Adela Mitrová pokúša načrtnúť situáciu v pôvodnom rozhlasovom vysielaní a televíznej produkcii v roku 2014. Hodnotí pôvodnú rozhlasovú a televíznu drámu a ponúka krátku analýzu najlepších z nich. Celkovo je podľa autorky stav pôvodnej slovenskej rozhlasovej drámy pozitívnejší ako pôvodné dramatické diela pre deti v slovenskej televízii. Jozef Mergeš v štúdiu *Muzika vhodná pre film (k muzikantstvu v novele P. Pišťanka)* uvažuje o využití a funkcii motívu hudby v novele P. Pišťanka *Muzika* zo zbierky *Mladý Dôňč* a v jej rovnomennej filmovej adaptácii. Autor prepojením medzi nimi poukazuje na jedinečnosť nástrojov, ktoré majú byť literárne, a tých, ktoré majú byť kinematografické. Zatiaľ čo literatúra aktivuje čitateľskú predstavivosť, film aktivuje proces vnímania vďaka intenzívnej audiovizuálnej skúsenosti tým, že uprednostňuje zvuk ako významný prostriedok vyjadrovania. Peter Karpinský sa publikovaním textu *Slovenský internetový komiks, respektíve komiks ako blog* pokúša poskytnúť opis webových komiksov so zameraním na takzvané komiksové

blogy. Venuje sa najmä analýze webového komiksu *Stvoritelia* od M. E. Pocha a M. C. Luciaciaka, ktorý síce využíva priestor blogu a niektoré špecifiká produkcie na internete a istým spôsobom prezentuje názory autorov na konkrétne témy, robí to však v podobe umeleckého nadsadenia, nie priameho komentára, čo je pre príspevky na blogu typické. V príspevku *Poznámky k inscenácii Prorok Štúr a jeho tiene alebo Zjavenie, obetovanie a nanebovstúpenie proroka Ludovíta a jeho učeníkov (Dva svety)* Eva Kušnírová predstavuje dramatickú tvorbu súčasného slovenského dramatika Karola Horáka. Dráma je venovaná veľkým osobnostiam slovenských dejín a národným buditeľom ako sú Janko Kráľ, Ľudovít Štúr, Jonáš Záborský, ale aj menej známej osobnosti Sama Hroboňa. Nová hra odhaľuje dva svety vyššie spomenutých osobností Štúra, Hurbana a Hodžu: revolučný svet a porevolučný svet. V duchu drámy sa nesie aj úvaha Mirona Pukana *Situácia slovenského alternatívneho divadla a drámy zoči-voči postmoderne otvorenej spoločnosti (po roku 1989)*, ktorý píše o zmenách v tvorbe dramatických diel a divadla po roku 1989. Hoci sa objavilo mnoho nových autorov a hier, pôvodná dráma sa na javiská veľkých divadiel dostávala len pozvoľna. Autor tvrdí, že najsilnejšou žijúcou tradíciou formujúcou súčasnú slovenskú drámu zostáva tradícia alternatívnych štúdiových divadiel, čo autor ilustruje na viacerých príkladoch týchto divadiel. Stanislava Chrobáková Repar sa v článku *Povolanie: nezávislý vydavateľ (na Slovensku). Situačný náčrt* zaoberá témou, ktorá je svojou inštitucionálnou štruktúrou spojená s literatúrou a spôsobmi publikovania kníh v slovenských ponovembrových politických, sociálnych a kultúrnych podmienkach. Získané poznatky o činnosti vo vydavateľskom sektore sú pre autorku veľmi znepokojujúce a poukazuje na to, že o knižnej kultúre je dôležité nielen v rámci celého kultúrneho prostredia diskutovať, ale aj vytvárať pre ňu dôstojnejšie podmienky. V štúdiu *Ne-zmysly v slovenskej literárnej kritike po roku 2000* uvažuje Marta Součková o dôležitosti používania zmyslov pri čítaní a následne pri re-

410 cenzovaní literárneho textu. Obhajuje subjektivnosť v zmyslovom vnímaní literárnej vedy ako dôkaz využívania kritického myslenia. Poukazuje však aj na tenkú hranicu medzi sprostredkovaním samotných dojmov a faktických argumentov, aj na ďalšie chyby v literárnej kritike, čo dokazuje výber recenzií uverejnených po roku 2000 v literárnych časopisoch *Romboid*, *Slovenské pohľady* a *Knižná revue*. Príspevky rôzneho tematického zamerania uzatvára článok Mareka Mitku *Prehľady, sondy, úvahy, štúdie, skice, poznámky a state (Ešte raz na margo Čakania na dejiny a Postinterpretácií Valéra Mikulu)*, ktorý je venovaný jednej z najdôležitejších a najviac inšpirujúcich osobností slovenskej literárnej vedy – profesorovi Valérovi Mikulovi. V prezentovanej

štúdií autor sleduje momenty, v ktorých sa V. Mikula pokúša definovať povahu literatúry a literárnosti, jeho metódy, metodológie a chápanie literárnej vedy. Upriamuje pozornosť na esejistický štýl V. Mikulu, ktorý ho považuje za optimálny a slobodný spôsob písania o literatúre, umožňujúci definovať podstatu interpretovaného textu na malom textovom priestore.

Zborník materiálov z vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou predstavuje súhrnný pohľad na výstavbu, tvar literárneho diela a jeho vývoj po roku 2000 a možno ho považovať za hodnotnú publikáciu, ktorá poskytuje priestor ako renomovaným, tak aj začínajúcim bádateľom z viacerých literárno-vedných tematických oblastí.

Mgr. Lubica Hroncová, PhD.
Filozofická fakulta Univerzity
Komenského
Katedra slovenskej literatúry
a literárnej vedy
Gondova 2
811 09 Bratislava
Slovenská republika
e-mail: hroncova.uk@gmail.com